

боротьба в Україні ведеться не лише за території — а й за право на культурну самобутність.

Ключову роль у трансформації традицій сьогодні відіграють креативні індустрії. Вони створюють новий культурний продукт, де спадщина працює в нових форматах і на нову аудиторію. Ілюстратори переносять народну символіку в цифрове мистецтво, дизайнери використовують традиційні мотиви у брендингу й упаківці, архітектори осмислюють логіку народного будівництва у проектуванні нових просторів.

Digital-art, NFT-колекції, мале ремісничє виробництво — усе це простори, де традиція не тільки «зберігається», а й працює на майбутнє. Приклади локальних майстерень, що поєднують автентичні техніки з сучасним маркетингом, доводять: культура може бути не лише духовним ресурсом, а й економічною можливістю.

Зрештою, це дає змогу стверджувати, що Українська традиційна культура переживає не реставрацію, а переосмислене відродження. Вона адаптується до нових умов — війни, цифровізації, глобалізації — і водночас зберігає свою глибину. Молоде покоління активно долучається до цього процесу, переосмислюючи спадщину у своїй мові, музиці, моді, мемах. Усе це формує нову українську ідентичність — динамічну, впізнавану й гідну.

ПРОЯВИ УКРАЇНСЬКОГО ПОСТМОДЕРНІЗМУ В ПЛАСТИЦІ

Жданова П. А., здобувач вищої освіти

Київський національний університет технологій та дизайну

Постмодернізм в українській пластиці, особливо в скульптурі, виник пізніше, ніж у живописі. У цьому напрямку він часто поєднувався з модерністськими ідеями та елементами як відповідь на розпад Радянського Союзу. У сфері скульптури постмодернізм був не стільки запереченням попередніх стилів, скільки їх переосмисленням у контексті тоталітаризму та соцреалізму. Основні ідеї постмодернізму включають деконструкцію, цитатність, інтертекстуальність, еkleктизм, іронію, концептуалізм і поліфонічний підхід. Варто також зазначити, що конкретних представників постмодерної української пластики важко виділити, оскільки митці часто працюють на стику різних стилів та епох. Ось список деяких художників та їхніх робіт, які найкраще відповідають основним характеристикам постмодернізму.

Петро Іванович Антип був видатним українським митцем: скульптором, письменником і графіком. Він належав до Української Нової хвилі, а його роботи прикрашають міста по всій країні. Художник черпав натхнення в символах трипільської культури й українських традиціях. Його твори запрошують глядача до роздумів над їхнім філософським

змістом. Антип часто використовує геометричні форми для зображення людей. «Фонтан життя», розташований у Запоріжжі, є однією з найвідоміших скульптурних композицій Антипа. Через свої елементи він поєднує важливі аспекти української історії та культури: герої ліквідації наслідків Чорнобильської аварії, образ Козака Мамає як символу свободи та незалежності, чумаків-степових мандрівників, Берегиню як уособлення життя, давніх скіфів, мисливців, кам'яні могили – як знак першої писемності, і багатства степових чорноземів.

Володимир Васильович Одрехівський – український скульптор і дослідник сучасного мистецтва. У своїх працях він відображає метафори людської життєвої трансформації та існування в гармонії з природою. Його творчість структурується за сімома концепціями: хвилястість (два рівні), зростання, геометричність, реалізм, метаморфози та монолітність. Через ці підходи Одрехівський розкриває багатогранність людського буття. Автор також створював декоративні й меморіальні скульптури, а також пам'ятники.

Петро Михайлович Старух – один із засновників постмодерної абстракції в українському скульптурному мистецтві. Його творчість найбільш точно висвітлює дух постмодернізму. Митець часто використовував деконструктивістські техніки для створення робіт зі скла, бронзи, дерева чи каменю. Старух вигадував власні міфи та відтворював їх у матеріалі, додаючи експериментальні елементи, включаючи кольорові акценти. Його твори змушують задуматися над їхнім значенням. Він також працював у сферах асамбляжу, перформансу й інсталяцій. Серед його робіт: «ЕОС», «Мілонга», «Кентавр», «Реке».

Олег Іванович Денисенко – український митець зі світовим ім'ям, удостоєний понад 30 міжнародних нагород. Він розробив авторську техніку «гексографії». Ця техніка об'єднує скульптуру, графіку та живопис, формуючи особливий мистецький підхід. Його характер визначається поєднанням сучасних тенденцій та творчих інновацій. Хоча творчість автора має глибоке підґрунтя у класичних традиціях мистецтва, в ній також простежується використання постмодерністських ідей, таких як інтертекстуальність, рекомбінація елементів, символізм, міфологічність та мультикультурність. Скульптури з металу, як-от "Троя" (2005), "Імператор" (2006) та "Сирена" (2006), відображають його звернення до тем міфології та історії.

Підсумовуючи, можна сказати, що постмодерністська скульптура виникла пізніше й не прив'язана до конкретної епохи, оскільки вдало поєднує елементи як модернізму, так і постмодернізму.